

FRANTIŠEK KOTLETA

**PŘÍLIŠ
DLUHÁ
SWINGERS
PARTY**

FRANTIŠEK
KOTLETA

PŘÍLIŠ
DLOUHÁ
SWINGERS
PARTY

**FRANTIŠEK
KOTLETA**

**PŘÍLIŠ
DLUHÁ
SWINGERS
PARTY**

© František Kotleta, 2014, 2023, 2025

Cover Illustration © Luis Royo, 2014, 2023, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2014, 2023, 2025

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha
2014, 2023, 2025

ISBN 978-80-278-0258-6 (print)

ISBN 978-80-278-1655-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1656-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1657-6 (pdf)

Boží tango

Macaté černoštiny prsy se natřásaly nad mým obličejem ve zběsilém rytmu poga. Kdybych nebyl svázaný a ona v rukou nesvírala dýku, kterou přibližovala k mému krku, určitě bych si ten výhled i užil, ale takhle jsem jen doufal, že mě svými ňadry zadusí dřív, než mě podřízne jako podsvinče.

* * *

Navzdory blížící se smrti jsem vnímal dokonalou absurdnost situace. Ani ne před týdnem jsem totiž seděl u počítače ve svém promrzlém pražském bytě a snažil se dopsat knihu dřív, než vyprší grant z Akademie věd. Mou největší starostí bylo, jak z nakladatele vytlačit zálohu na další knihu, abych měl na nájem. Teď jsem se potil rovným dílem strachem i horkem uprostřed západní Afriky a snažil se vzpomenout si na jediné zaklínadlo v bambarštině, které jsem si pamatoval z konference o původních náboženstvích Afriky a na které jsem sbalil doktorku Olsenovou z Helsinské univerzity.

„N be se ka weleli ke ni i ka telephone ye wa!“ zařval jsem, ale hned mi dořlo, ře tohle není ono.

„Telefon ti nepůjčím. Mrtví lidé ho stejně nepotřebují,“ odvřila pobaveně řernořka anglicky a zabodla ostřĩ noře do mého krku. Z poraněné kůře vyteklo prvních pár kapek krve.

* * *

„Přechodové rituály jsou pevnou součástí každého primitivního náboženství. Jejich důležitost pro přijetí vlastní kultury jedincem si uvědomoval už Franz Boas,“ napsal jsem větu, jejíž vymýřlení mi zabralo asi pět minut, a přemýřlel jsem, jaký tam vrazím odkaz na literaturu. „Čím víc odkazů na literaturu, tím větří je to věda,“ říkával jsem svým studentům s posměškem, ale zároveň jsem moc dobře věděl, ře sám jsem otrokem tohoto pravidla. „Seru na to, vrazím odkaz v další větě, kde bude Margaret Meadová,“ mávl jsem rukou a začal přemýřlet, jak do další věty zamontovat Meadovou. Tu jsem miloval. Skvěle se na ni balily studentky antropologie. Půlhodina zasvěcené přednášky o Meadové zpravidla stačila na líbání a dvacetiminutový přídavek o historii jejího výzkumu kmene Mundugomorů větřinou vedl k souloři.

„Buch! Buch! Buch!“

Tohle nebylo obyčejné bouchání na dveře. Mělo v sobě důraz, který mé dveře obvykle nezažívaly. Byly zvyklé na nesmělé „ťuky, ťuky“ metalového kytaristy zespoda, který si pravidelně chodil půjčovat jídlo, protože byl za á zhulený jako pes a za bé neměl většinou ani korunu. Hrál sice ve třech kapelách, ale i tak mu to stačilo sotva na nájem a trochu toho hulení. To jsme měli společné. Ne to hulení, ale potíže s penězi.

„Buch! Buch! Buch!“

Bouchání nabralo na intenzitě. Že by mladý Skočdopole přešel z hulení na pervitin?

Uložil jsem rozepsanou kapitolu, naprosto nenápaditě pojmenovanou *Přechodové rituály*, a vyrazil ke dveřím. Neměl jsem to daleko. V mém 1+kk nebylo daleko vůbec nic. S dobrou vařečkou a trochou fantazie jsem mohl sedět na záchodě a přitom míchat guláš v hrnci.

„Buch!“ začala další série bušení, když jsem otevřel dveře a pěst připravená na další bouchnutí se zastavila ve vzduchu. Zcela nečekaně patřila asi padesátileté blondýně v upjatém tmavozeleném kostýmku. Těch padesát jsem odhadl jenom podle vrásek na krku, protože jinak vypadala jako Sharon Stoneová, včetně toho výstřihu.

„Doktor Tomáš Kosek?“ zeptala se hlasem, který není zvyklý na odpor.

„Ano?“ odvětil jsem překvapeně.

„Díky za pozvání,“ řekla a vešla do mého bytu. Po třech krocích se zastavila přesně uprostřed a rozhlédla se podezřívavě okolo, jako by tu hledala důkaz trestného činu. Teprve teď jsem si všiml jejího doprovodu. Šlo o dva muže. Byli oblečení, jako by se právě vrátili z nějakého letního čundru: zelené maskáčové kalhoty, černé vojenské boty, zelená trika a přes ně lehké světle hnědé bundy. Na prosinec, který venku zuřil, šlo o dost nepatřičné oblečení.

Vyšší z mužů byl věkový soupevník blondýny, ale působil mnohem zanedbaněji. Vypadal, že v životě nejen hodně zažil, ale hlavně vypil. Druhý byl o něco mladší, mnohem drobnější a šlachovitější. Dominantní byl na něm velký orlí nos a dokonalá pleš. Padesátník zabouchl dveře a pak se na mě podíval, jako by mi měl oznámit, že je mu to líto, ale bude mě muset zastřelit.

„Záchod,“ řekl.

„Prosím?“ odvětil jsem zmateně.

„Máte tu záchod, ne?“

„Jo, samozřejmě, že jo. Támhle,“ mávl jsem rukou směrem k oné místnosti. Chlápek tam okamžitě vyrazil.

„To jste se ke mně přišli vymocit?“

* * *

Blondýna se zatvářila částečně pobaveně a zčásti znechuceně. Muž s orlím nosem jenom pohlédl k záchodu, v němž zmizel jeho parťák, a omluvně pokrčil rameny.

„Pamatujete si pana Koudu?“ řekla, aby odvedla pozornost od zvuků, které se skrz tenké dveře začaly ozývat ze záchodu. Jak říkám, v mém bytě bylo všechno, bohužel, příliš blízko.

„Nic mi to neříká,“ zavrtěl jsem hlavou zmateně. Tahle návštěva mě začínala celkem vytáčet.

„Takový menší, černé kudrnaté vlasy, vystouplé břicho, věčně dýmka v puse,“ vložil se do toho Orlí nos.

„Jasně, Zdeněk Kouda,“ vzpomněl jsem si, „odchytil mě minulý měsíc po přednášce o synkretických náboženstvích. Měl dobré znalosti brazilských magických rituálů. Takový zvláštní člověk se spoustou originálních názorů,“ dodal jsem.

„Heuréka,“ ozvalo se ze záchodu. V blondýně tváři se objevilo čiré zděšení. Orlí nos znovu omluvně pokrčil rameny. Nastalé trapné ticho přerušilo spláchnutí. Za chvíli se otevřely dveře a padesátník proklouzl do koupelny, kde si v rychlosti umyl ruce.

„Tak co, vyřešeno? Letí s námi do Afriky?“ zeptal se bezelstně. „Do jaké Afriky?!“ skoro jsem zařval překvapením.

* * *

„Pane doktore, jmenuji se Klára Chlumská a jsem z úřadu vlády. Pan Kouda pro nás pracuje na jednom delikátním případě, který se týká naší vojenské jednotky v Mali. Vyžádal si vaši spolupráci přímo na místě. Na vojenském letišti ve Kbelích na vás čeká armádní speciál, aby vás do Mali – tady s pány Hortem a Gibsonem,“ udělala krátkou pauzu, při které zpražila pohledem padesátníka, který, jak jsem pochopil, byl tím druhým jmenovaným, „dopravil.“

„Cože?!“ vypadlo ze mě. Nechápatě jsem sledoval obličej blondýny a čekal, kdy na mě začne vykřikovat něco o skryté kameře.

„Pokud se nepletu, jste expert na africkou magii a právě magie nám teď v Africe dělá poněkud potíže,“ řekla a z výrazu její tváře bylo jasné, že sama nevěří tomu, že přesně takovou větu vypustila z úst.

Opřel jsem se o stůl a měl jsem co dělat, abych se hystericky nerozesmál. Měl jsem pocit, že se mi v bytě zhmotnily halucinace metalového ky-

taristy zespoda, kterému někdo prodal opravdu špatné hulení.

„Pan Kouda se trochu obával, že z jeho nabídky nebudete úplně nadšený, takže vám mám vyřídit starou antropologickou zásadu, že není podstatné, zda něco funguje, nebo ne, ale zda na to lidé věří,“ udělala krátkou dramatickou pauzu a dodala: „A my vás potřebujeme na to, abychom pochopili, proč a jak lidé věří,“ řekla s přimhouřenýma očima, jak se snažila, aby ten proslov interpretovala správně. „A pak je tady samozřejmě věc velkorysého platu z fondů ministerstva obrany a nabídka, že ten váš grantík z Akademie věd můžu nechat prodloužit lusknutím jednoho prstu,“ dodala se sebevědomým úšklebkem.

„Jednoho prstu?“

„To je taková interní legráčka,“ usmál se pan Hort a pan Gibson k tomu řekl „Ups“, protože během blondýnina proslovu si začal hrát se soškami na mé polici, přičemž mu z jedné z nich upadl návlek na penis.

„Opatrně!“ vyjekl jsem. „To je soška Bakulgy, démona mužnosti. Za jeho urážku hrozí ztráta mužské síly,“ řekl jsem automaticky.

„Mužské co?“ odvětil Gibson.

„Bude z vás impotent,“ vysvětlila ochotně blondýna.

Padesátník zbledl a rozklepanýma rukama vrátil Bakulgovi návlek zpět na jeho neúměrně velký penis. Pan Hort jej přitom vyděšeně sledoval. Vypadalo to, že s vírou mají trošku problém i oba moji pánští návštěvníci.

* * *

Během hodiny jsem měl sbaleno. Do dvou velkých tašek jsem narval všechny knihy o africké magii, které jsem měl doma, nějaké sborníky z konferencí a pár výpisků z četby deníků různých cestovatelů, kteří se s tímhle tématem na černém kontinentu potýkali. S oblečením jsem problém neměl. Minulý rok jsem strávil půl roku na stáži v Brazílii při výzkumu tamních synkretických náboženství a pohyboval jsem se hodně po venkově i v pralese. Měl jsem na to slušnou výbavu trekingových bot, kraťasů i lehkých bund proti větru a nenadálým přívalům deště. Nakonec jsem do jedné tašky hodil pro štěstí i sošku Bakulgy, což Gibson dost ostražitě sledoval, a přibalil i svůj notebook. S trochou štěstí stihnu dopsat tu pitomou knihu.

* * *

O deset hodin později jsme rolovali v Bamaku, hlavním městě státu Mali. Oproti zmrzlé zimní Praze tu byl teplotní rozdíl skoro padesát stupňů. Slunce naštěstí zrovna zapadalo za obzor, ale i tak mě rozpálený vlhký africký vzduch praštil do hlavy. Gibson s Hortem to vyřešili tak, že si hned po přistavení schůdků k letadlu a otevření dveří vrazili cigarety do pusy a zapálili si. Já jsem nikdy nekouřil.

Vojenský speciál zastavil v odlehlé části letiště. Poznal jsem to podle toho, že na dohled byla jen malá strážní budka, nad níž se třepotala malijská státní vlajka se zeleným, žlutým a červeným pruhem. Na konci měla rozčepýřené okraje, takže červený pruh byl už mnohem tenčí než ty ostatní.

Sešli jsme dolů po schodech a naproti nám vyrazil vojenský džíp. Měl na sobě francouzskou vlaječku a vojenské maskování, ale seděli v něm dva civilové. Hubený černocho černý jako svědomí spartakiádního vraha a potom menší chlapík s vystouplým břichem, černými kudrnatými vlasy a hnědýma očima – Zdeněk Kouda.

Auto zastavilo těsně před námi, a to poměrně prudce. Přední kola se přestala točit sotva půl metru před Gibsonem. Černocho za volantem se buď naučil řídit minulý týden, nebo byl milovníkem adrenalinu.

Kouda seskočil z džípu a podal mi nadšeně ruku.

„Jsem rád, že jste na mou nabídku kývl. Doufám, že jste měl příjemný let,“ řekl a tvářil se přitom, jako bych byl jeho synovec, kterého právě propustili z vězení po dvaceti letech, a on se rozhodl mu ztracený čas vynahradiť bazénem plným nahotinek.

„Cesta dobrá byla, ale tichá,“ zpražil jsem pohledem své dva společníky, kteří se už nasoukali do džípu. Naštěstí mi alespoň pomohli schovat do úložné části vzadu zavazadla.

„Mí hoši nejsou placení za poskytování informací, ale za jejich zjišťování. Všechno se dozvíte během asi půl hodiny. Pokud nejste cestou příliš unaven, rád bych, abyste se s naším problémem seznámil co nejdříve,“ prohlásil a naskočil zpátky na přední sedadlo spolujezdce. Sotva jsem se nasoukal dozadu do auta, černoch dupl na plyn a prudce se rozjel, jako by snad letadlům záviděl jejich zrychlení.

* * *

Poměrně plynule jsme prokličkovali Bama-kem. Delší část cesty jsme projížděli okrajovými částmi plnými slumů. Město mělo skoro dva miliony obyvatel a stejně jako v Jižní Americe,

na kterou jsem paradoxně zvyklý víc než na Afriku, i tady byla většina z nich napresovaná v chudinských čtvrtích. Víc než autům se tak náš řidič musel vyhýbat lidem a jimi taženým povozům. Nejnebezpečnější se ale ukázaly kozy, které měly evidentně pocit, že případnou srážku s autem musejí vyhrát ony. Navzdory jízdnímu stylu řidiče si to žádá z nich neověřila na vlastní kůži. Měl jsem pocit, že je mu to upřímně líto.

* * *

Jeli jsme sotva dvacet minut, když jsme se dostali do části města, kde nebyli stavebním materiálem rákos, bláto, plech a bedny od humanitární pomoci, ale beton, ocel a sklo. Na jedné křižovatce tu stál dokonce semafor, a navíc k nelibosti našeho řidiče fungoval.

Tahle část Bamaka prozrazovala, že město zažilo lepší časy. Ty ale odešly spolu s posledním vojenským převratem a následným islamistickým povstáním. Vousáči s kalašnikovem v jedné ruce a koránem v druhé se rozhodli, že to nejlepší pro Mali bude šaría, tedy ženská obřízka, střílení bezvěrců, zákaz hudby a tance a jiné muslimské kratochvíle. Francouzi s Cizineckou legií v čele však zastávali opačný

názor a dost razantně se v tisícových počtech postavili na stranu slabé malijské vlády. Tvrdé a rychlé útoky ve velkých městech spolu s leteckým bombardováním islamistických základů na venkově přinesly brzy vítězství a pro většinu Mali relativní klid. Islamisté zmizeli do hor, a pokud zůstali ve městech, tak se skrývali, s výjimkou občasných útoků na nenáviděné Francouze. Tedy nenáviděné. Obyčejní civilisté je měli rádi. Mnohem radši než islamisty. Jenže vousáčům byla vůle obyvatel ukradená. Důležité bylo, co si myslí jejich imám. Když přitom dostatečně srdnatě křičel „Alláh akbar“, šla vůle lidu stranou. Ostatně, to je základní vlastnost všech podobných fanatiků. Věří, že to, co je pro lidi nejlepší, se jim musí vysvětlit pomocí rozpalených hlavní samopalů.

Zastavili jsme před železnou bránou chráněnou před případným útokem sebevražedného atentátníka v autě napěchovaném trhavinami třemi betonovými zábranami, kolem kterých bylo potřeba pomalu prokličkovat. Francouzský voják u brány se sveřepým výrazem v očích nás ani neprohlížel. Kouda na něj jenom zamával, ukázal na svůj obličej a za moment se brána začala pomalu otevírat. Chvilé zběsilého manévrování a ocitli jsme se v samém srdci francouzské vojenské základny.

* * *

Projeli jsme jí skrz. Všude panovala uvolněná atmosféra. Francouzi měli dobojováno, islamisté byli zahnaní do děr a všichni si jen užívali klid poté, co válka skončila, a oni čekali na plány postupného stahování. Tedy všichni ne. Podle zpráv, které jsem si během letu našel na internetu, by tu mělo pár stovek vojáků zůstat jako záruka stability a zároveň výcvikové instruktoři zdejší armády.

Zastavili jsme u jednopatrové bílé budovy s modrým pruhem na úrovni střechy. Moje francouzština byla sice stejně dobrá jako recepty Ládi Hrušky, ale že je to nemocnice, jsem poznal i tak. Stačil mi k tomu červený kříž nad nápisy u vchodových dveří. Proklouzli jsme s Koudou dovnitř. Zbytek posádky džípu nás nenásledoval.

Prošli jsme tichou chodbou, minuli několik zavřených dveří a nakonec skončili u lítaček se žlutým trojúhelníčkem se známým symbolem, který si do svého názvu vypůjčila nejedna metalová kapela.

„Biohazard?“

„Budte v klidu. To je tu jen kvůli tomu, abychom odradili případné zvědavce,“ mávnul rukou Kouda a svým mocným břichem rozrazil nezamčené dveře.

Za nimi chodba pár metrů pokračovala a končila u dveří, které hlídali dva mlčenliví francouzští vojáci. Nechali nás bez problémů vejít dovnitř. Kouda za námi opatrně zavřel, jako by se snad bál, že ty tři chlapy na kapačkách probudí. Byla to zbytečná obava. Stačil letmý pohled, a pokud nevegetovali v kómatu, tak v něčem, co se mu hodně blížilo. Každému stál u hlavy postele přístroj měřící životní funkce. Vypadalo to, že jsou stabilizovaní bez jakýchkoliv výkyvů.

„Sylvian Dubois, Alfred Decault a Petr Pavlík,“ ukázal postupně na jednotlivá lůžka. „Měli vycházku a vyrazili do města za holkama. Ráno je našla bamacká policie. Už byli takhle. Žádné zjiitelné zranění jako rána do hlavy nebo snad poškozené vnitřní orgány, žádný jed, žádná omamná látka. Poslali jsme vzorky jejich krve až do Paříže, ale i tam si na tom vylámali zuby.“

Při pohledu na dva francouzské a jednoho českého vojáka připoutané bezmocně na lůžku jsem začal propadat panice. *Co já tu, proboha, vůbec pohledávám?*

„Pane Koudo, já jsem sice doktor, ale mám doktorát z antropologie a religionistiky. Nejsem lékař,“ neodpustil jsem si trochu sarkasmu.

Kouda se na mě chápavě usmál a vytáhl z kapsy kousek látky, který mi opatrně podal.

„Tohle svíral v ruce český voják,“ řekl, jako by se tím mělo všechno vyjasnit.

Vzal jsem látku opatrně do dlaní rozbalil ji.

„Vypadá to jako grigri, nějaká kost, nejspíš hadí, sušené byliny, už dost rozpadlé, a nějaký prach. Tipuji, že z nějakého hrobu nebo posvátného místa. Na Haiti nebo v Louisianě bych řekl, že nějaký druh vúdú, ale tady to bude dílo nějakého kněze Vodunu nebo šamana, který dlouho pobýval v Beninu nebo Nigérii. Víc vám k tomu neřeknu. Pošlete to také na analýzu, třeba je v tom přírodní jed, který to všechno způsobil,“ pokrčil jsem rameny.

„To už jsme udělali a bylo nám to k ničemu,“ ozval se za námi rázný hlas. Chlap, kterému patřil, byl vysoký urostlý řízek v české uniformě, přes kterou měl navlečený lékařský plášť. Moc mu neseděl, takže ho nejspíš jenom někde popadl a nasadil.

„Major Kašpar, lékař české mise,“ představil nás Kouda.

„Říkejte mi Lukáši, nesnáším formality,“ zašklebil se urostlý chlapík a napřáhl ke mně svou ruku. Měl zatraceně pevný stisk.

Nebyl jsem na to zvyklý. Akademici většinou tiskli ruce tak nějak mdle, jako by jim to připadalo trapné. Navíc stisk okamžitě pouštěli a schovávali hned ruku do kapsy. Lékař jako

by si naopak chtěl to spojení dvou neznámých lidí vychutnat.

„To, co držíte v ruce, ale není ta hlavní záhada. Horší je, že mají všichni na hrudi zranění, která se odmítají hojit,“ řekl, když mou ruku konečně pustil. Popošel k českému vojákovi, sundal z něj lehkou přikrývku a pak odkryl bílou nemocniční košili, do které jej navlékli. Na hrudi vojáka se vyjímal čtverec gázy přilepené pevně k tělu. Major jednu její část opatrně odlepil, a poskytl mi tak pohled na změť jizev propletených mezi sebou v malém nepravidelném kruhu. Teprve po chvíli jsem v té změti objevil vzorec. Šlo bezesporu o nějaký symbol. Těžko však mohl znázorňovat něco konkrétního, podstatný byl spíš celkový dojem, který vyvolával. Jednotlivé jizvy okolo sebe proudily v pravidelných vzorech. Působilo to na mě trochu jako pavučina, ale pavouka, který měl smysl pro detail a konceptuální umění.

„Ti ostatní to mají taky?“ zeptal jsem se.

„Ano. Na chlup stejné. A pokud jste si všiml, tak to vypadá, jako by se jim to teprve před pár hodinami zahojilo. Přitom tu leží už druhý týden. Průměrně jednou za den to začne krváčet. Nic na to nepomáhá. Jednoho jsme zašili a akorát se to zhoršilo. Popraskala mu kůže, stehy přes noc povolily a tělo je vypudilo. Nikdy jsem

nic takového neviděl, stejně jako francouzský personál, který tady slouží. Přivezl jsem sem i tři doktory z Lékařů bez hranic, kteří mají základnu na okraji města. Jeden se akorát pokřižoval, ale nikdo neví, co s tím,“ pokrčil rameny major Kašpar.

„Připomíná vám to něco?“ promluvil po čase Kouda, když mě nechal chvíli vynadívat.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nikdy jsem nic takového neviděl. Alespoň si to nepamatuji. Vyfotím si to a zkusím se na to podívat v klidu,“ řekl jsem a vytáhl z kapsy mobil. Udělal jsem pár fotek a pak ještě požádal majora, aby mi pro jistotu ukázal jizvy obou Francouzů. Nafotil jsem si i je. Potom je lékař zase pečlivě zalepil a přikryl.

„Jestli mě omluvíte, musím se jít připravit na noční akci. Francouzská rozvědka chystá zátah na skupinku islamistů, která se má skrývat v tovární čtvrti na okraji Bamaku. Musí mít v záloze lékaře a já si vytáhl kratší sirku,“ usmál se a na rozloučenou nám oběma postupně stiskl ruce.

* * *

Když lékař odešel, vyrazili jsme pryč i my. Kouda mě doprovodil před nemocnici, kde si

až sakrálně nacpal do dýmky tabák a pak jej s uspokojením zapálil. Promluvil až po třech mocných šlucích.

„Fascinující, že?“

Znělo to, jako by na pokoji neměl tři chlápky v kómatu, ale objevil smečku vakovlků. Na to nešlo nijak reagovat. Jen jsem rozpačitě pokrčil rameny.

„Dostali se určitě do křížku s někým, kdo praktikuje magické rituály, ale stejně pořád nevím, jak bych vám mohl pomoci. Magie je záležitost sugesce, má vliv jen na ty, kteří na ni věří, a ti chlápci rozhodně nejsou pod vlivem nějaké sugesce. Tady musí působit nějaké objektivní faktory, na které jste dosud nepřišli.“

Kouda jen pokrčil obočí, jako by přesně takovou odpověď čekal, a nevím proč, ale považoval ji za zábavnou.

„Uvažujete jako vědec, ne jako detektiv.“

„Detektiv?“

„Jistě, detektiv. To totiž já a mí společníci jsme. Tedy přesněji řečeno, já jsem právník, ale ve své praxi se specializuji na netradiční případy, které potřebují nejen zastupování u soudu, ale i vyšetřování. Proto zaměstnávám Gibsona s Hortem. Jsou to bývalí policisté. Armáda si nás najala právě kvůli vyšetřování.“

Nelíbí se jim, že jeden z našich statečných chlapců je v kómatu a oni nevědí proč a kdo za to může. Umíte si představit titulní stránky novin, až bude muset ministr obrany s pravdou ven?“

„Ale já nejsem detektiv...“, zamračil jsem se na něj a cokoliv jsem měl v úmyslu dál říct, jsem vypustil do ztracena. Navzdory mé zarpulosti mi začínalo pomalu docházet, kam vlastně míří.

„Když najdeme toho, kdo jim to způsobil, najdeme určitě způsob, jak je uzdravit. Takže se nebojte, já po vás nechci, abyste našel protikouzlo, ale abyste mi pomohl najít toho, kdo jim to udělal. Pan Gibson už z něj to protikouzlo vymlátí, věřte mi,“ zašklebil se tak, že mi přeběhl mráz po zádech.

* * *

Když dokouřil dýmku, předal mě Kouda svému řidiči. Ten mě odvezl jen pár metrů od nemocnice k třípatrovému domu. Nejspíš šlo o zařízení pro krátkodobé ubytování hostů na základně. Od francouzského vojáka na recepci jsem si vyzvedl klíče a pak mi náš bezejmenný řidič pomohl odnést věci do pokoje.

Zkusil jsem padnout na postel a spát. Nešlo to. Tak jsem si vybalil věci, otevřel počítač,

stáhl do něj fotky z telefonu a chvíli civěl na spleť jizev. Naprosto nic mi to nepřipomínalo. Vytáhl jsem všechny knihy, které jsem si vzal ze svého pražského bytu, a jal se prohledávat stránku po stránce, jestli někde nenarazím alespoň na zmínku o něčem podobném. Nakonec jsem se přesunul i s knihami na postel a nevím ani jak, ale usnul jsem.

* * *

Vzbudil jsem se ne zrovna vlastním přičiněním. Nade mnou stál Gibson a dost razantně mě svíral za ruku a trásl mnou. Otevřel jsem oči. Venku ještě vládla tma. Zrak mi padl na *Zápisky cestovatele po Africe západní a jeho zkušenost s vírou obyvatel zdejších* od Karla Winkelhofera. Byl to slušný tlustospis, takže mě napadlo, že bych s ním mohl bývalého policajta praštit, aby s tím třesením už přestal.

„Vstávejte,“ řekl, když zjistil, že jsem otevřel oči.

„Jestli máte zase potřebu, tak záchod je vzhodu. Kvůli tomu jste mě budit nemusel,“ zabručel jsem.

Gibson pobaveně zatřásl hlavou.

„Máme další komatózní exempláře. Kouda na vás čeká v nemocnici.“